RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 127.254 van 21 januari 2004
in de zaak A. 99.124/XIV-1457.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. DE WILDE,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Forelstraat 98

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Rwandese nationaliteit, op 5 januari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 november 2000 tot onontvankelijkverklaring van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, en van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. DE WILDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Rwandese nationaliteit, is België binnengekomen op 22 juni 1998 en heeft zich diezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Op 15 september 1998 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 15 oktober 1998 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

1.4. Op 29 oktober 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.5. Op 10 februari 2000 verklaart de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de aanvraag van verzoeker ontvankelijk maar ongegrond en bevestigt de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.6. Op 11 februari 2000 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 23 november 2000 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 6 december 2000 aan verzoeker betekend, samen met een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. De beslissing van 23 november 2000 is de bestreden beslissing:

"(...)
Mijnheer de Burgemeester,
Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die bij U werd ingediend door:
XXX + echtgenote XXX
+ kind XXX
nationaliteit: Rwanda /Rep./
geboren te Mbazi op 15/08/1973
kandidaat vluchteling
in toepassing van art. 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik U mede dat dit verzoek onontvankelijk is.
Reden (en):
De redenen die werden aangehaald waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, kunnen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden. Het feit dat betrokkenen inspanningen geleverd hebben om zich te integreren, er zich geen problemen met betrekking tot de openbare orde of openbare veiligheid hebben voorgedaan en mijnheer een opleiding elektriciteit heeft gevolgd, is op zich niet uitzonderlijk.
Het aangehaalde politieke klimaat in hun land is van algemene aard en verhindert andere Rwandese onderdanen niet naar hun land terug te keren. De problemen die betrokkenen ervaren hebben in hun land, hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd op 10/02/2000 afgewezen door de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling door de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen (kennisgeving op 28/02/2000), genoemde problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 van de wet in België in te dienen.
Tevens wisten betrokkenen dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten.
Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het formulier B overeenkomstig het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), gewijzigd door het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) aan betrokkenen kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken. Met als reden van de beslissing: Artikel 7,2/ van de Wet van 15 december 1980; waarbij hen bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.
Reden van de maatregel:
Betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben. (Wet van 15 december 1980 - art. 7, alinea 1, 2/). Werden niet erkend als vluchteling. (K.B. van 8 oktober 1981 - art.77).
Het bevel om het grondgebied te verlaten, termijn dertig dagen, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdelingen ondertekend te worden.
Tevens dient hen een afschrift van deze brief overhandigd te worden nadat zij voor kennisname hebben getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd.
Gelieve te gepasten tijde ter plaatse na te gaan of betrokkenen nog in Uw gemeente verblijft en mij onmiddellijk schriftelijk in kennis te stellen van het resultaat van Uw bevindingen.
(...).".

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als middelen aanvoert:

"EERSTE MIDDEL: DE SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR
WAT DE ARGUMENTEN VAN DE HEER MINISTER BETREFFEN.
Alle argumenten zijn te herleiden tot een element, zijnde:
1. Verzoeker duidt niet aan waarom hij de aanvraag niet in zijn land van herkomst kan indienen.

Verzoeker wenst aan te tonen dat deze argumentatie niet voldoet aan het zorgvuldigheidsbeginsel
a. Wat de feiten betreft.
Het ministerie van binnenlandse zaken heeft de plicht (heeft) om ten eerste, de feiten, waarop zij zich stoelt te garen op een zorgvuldige wijze, dat vervolgens deze feiten volledig moeten zijn en dat deze feiten ook nog juist moeten worden beoordeeld.
b. Wat de argumenten betreft.
Ook de argumenten waarop ze zich baseert moeten juist zijn, dat deze argumenten bovendien nog volledig moeten zijn en dat uiteraard deze argumenten ook nog juist moeten worden beoordeeld.
Elke anders tot stand gekomen besluitvorming maakt een inbreuk uit op het zorgvuldigheidsprincipe.
c. Bovendien moet de beslissing ook voldoen aan het beginsel van behoorlijk bestuur (e)en meer bepaald aan het redelijkheidsbeginsel.
Verzoeker wil dieper en in detail de doorslaggevende consideransen van de beslissing van (de) het ministerie toetsen aan het door verzoeker opgeworpen middel.
Verzoeker had zijn aanvraag moeten doen in het land van herkomst.
A. Verzoeker wenst te wijzen op het feit dat hij de aanvraag heeft gericht op 11 februari 2000 namelijk op een ogenblik dat hij nog steeds legaal in België verbleef en zich nog mocht en kon beschouwen als kandidaat politiek vluchteling.
De ontvankelijkheid van de aanvraag moet beoordeeld worden op het moment van het indienen ervan.
Op het moment van het indienen van de aanvraag kon en zelfs mocht verzoeker zich niet verplaatsen naar Rwanda. Hij was nog steeds kandidaat vluchteling en was nog steeds niet op de hoogte gebracht van de afloop van zijn asielprocedure.
Bijgevolg was het feit dat verzoeker op het moment van de aanvraag nog in procedure tot het bekomen van politiek asiel zat, voldoende om hieruit de buitengewone omstandigheden af te leiden.
Verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met het feit dat op het ogenblik van de indiening verzoeker nog steeds kandidaat vluchteling was en dat de procedure tot het bekomen van het statuut van politiek vluchteling nog steeds lopende was.
B. Verzoeker wenst te wijzen op het feit dat hij de aanvraag heeft gericht op 11 februari 2000 namelijk op een ogenblik dat hij nog steeds legaal in Belgie verbleef en zich nog mocht en kon beschouwen als kandidaat politiek vluchteling.
Verzoeker verbleef aldus legaal in het land.
Verzoeker had hier ook een familiaal leven en was hier werkzaam. Dit alles kon afgeleid worden uit de stukken die meegedeeld werd bij de aanvraag. Verwerende partij heeft met deze elementen geen rekening gehouden.
Bovendien wordt opgemerkt dat op het ogenblik van de beslissing verzoeker reeds vast werk had in België. Het ministerie had op eenvoudige vraag zich hiervan kunnen vergewissen. Zij hebben de mogelijkheid om dergelijke vragen te stellen waarna de verzoeker 30 dagen heeft om hierop een gevolg te geven. Op een dergelijke manier had de verwerende partij de elementen op een zorgvuldige manier kunnen vergaren, wat zij niet gedaan heeft.
Het is correct dat met betrekking tot de buitengewone omstandigheden die toelaten in België het verblijf aan te vragen, de minister discretionair oordeelt, maar dit moet uiteraard op basis van juiste en ter zake dienende gegevens en met inachtneming van het redelijkheidsbeginsel (zie ministeriële omzendbrief dd. 09.10.1997, B.S., 1997, 30341)

C. Verzoeker wenst eveneens te wijzen naar een uitspraak van Uw raad (R.v.St. 25 maart 1994, Rev. dr. Etr. 1994, 168.)
Er moet worden gesteld dat de vormvereiste die is voorgeschreven door artikel 9 lid 2 Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 volgens dewelke de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van verblijf in het buitenland een zuiver vormelijke vereiste is die meen inmenging vormt in de uitoefening van het recht van de verzoeker op de eerbiediging van zijn privé-leven. Deze inbreuk valt niet onder de uitzonderingen op de toepassing van artikel 8 EVRM en maakt dus een inbreuk uit op deze bepaling.
D. De heer minister stelt dat de problemen in Rwanda niet als buitengewone omstandigheid kunnen weerhouden worden omdat deze problemen reeds het voorwerp uitgemaakt hebben van hun asielaanvraag.
Door verzoeker af te wijzen in zijn vraag tot politiek asiel, laat men wel in het midden dat verzoeker daarom geen andere problemen, extra-politieke problemen zou kennen. Het is dus niet correct te stellen dat door het asiel af te wijzen, er geen buitengewone omstandigheden meer zouden zijn.
Minstens had de minister zich moeten vergewissen van de actuele toestand in Rwanda of de repercuties hiervan op verzoeker.
TWEEDE MIDDEL: GEBREK AAN MOTIVERING: SCHENDING VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN EN VAN ARTIKEL 62 VAN DE WET VAN 15.12.1980.
In artikel 62 van de wet van 15.12.1980 staat dat de beslissing met redenen moeten worden omkleed.
De Wet inzake de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen schrijft voor dat de juridische en feitelijke motivering waarop men een beslissing steunt ‘afdoende’ dient te zijn. Hieronder dient te worden verstaan dat de aangegeven reden in evenredigheid dient te staan met de genomen beslissing.
2.1. Uit de argumentatie betreffende het eerste middel blijkt duidelijk dat de beslissing tot het onontvankelijk verklaren niet in evenredigheid staat met de redenen.
2.2. Bovendien moet men met redelijkheid aannemen dat een gezin dat sinds juni 1998 ononderbroken in België verblijft, ook hun verblijfplaats zoals voorzien in art. 9 lid 2, in België gevestigd is.
De beslissing is als dusdanig niet afdoende gemotiveerd.
Besluit
Het niet of niet voldoende motiveren, evenals het niet correct motiveren, levert zonder meer de illegaliteit van de bestreden bestuurshandeling op wegens schending van een substantiële vormvereiste.
Het volstaat voor de vernietiging van de rechtshandeling.
(zie hieromtrent Gedr. St. Senaat, B.Z, 1988, nr. 215-3, verslag van de Commissie, 16, Parl. Hand. Senaat, 24 april 1991, 2007 en art. 14 RvSt.-Wet)
Derde MIDDEL: DE SCHENDING VAN HET NON DISCRIMINATIEBEGINSEL; SCHENDING VAN ART. 10 EN OF 11 GW: SCHENDING VAN DE WET VAN 22.12.1999.
De aanvraag tot machtiging tot verblijf werd ingediend op 11 februari 2000.
Verzoeker had op dat ogenblik nog steeds niet een uitvoerbare beslissing ontvangen in zijn asielaanvraag.
Verzoeker ziet zich dus in dezelfde situatie als personen die een regularisatieaanvraag hebben ingediend conform de wet van 22.12.1999.
Er is geen redenen om het dossier van verzoeker en zijn aanvraag dd. 11.02.2000 op andere criteria te behandelen dan mocht het dossier behandeld worden op basis van de wet van 22.12.2000.
Verzoeker zou, mocht het dossier behandeld worden conform de wet van 22.12.1999, wel degelijk in aanmerking zijn gekomen voor regularisatie. Hij verblijft op het ogenblik van de aanvraag legaal in het land anders dan in de ontvankelijkheidsfase van zijn asielprocedure en bovendien heeft verzoeker duurzame banden met België. Verzoeker heeft werk en familiale banden.
De criteria tot verlenen van een machtiging tot verblijf mogen niet verschillen. De wet van 22.12.1999 richt een bijkomende procedure in.

De wet dd. 22.12.1999 refereert zelfs uitdrukkelijk, niet alleen naar art. 9 van de wet van 15.12.1980, maar tevens naar de omzendbrief dd. 15.12.1998.
Personen die in eenzelfde situatie verkeren dienen op eenzelfde manier behandeld te worden.
Verwerende partij heeft verzoeker niet op dezelfde manier behandeld.
Dit maakt een schending uit van het non-discriminatiebeginsel.";

2.2.1.1. Overwegende dat artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt, als algemene regel, dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; dat artikel 9, derde lid, evenwel bepaalt dat in buitengewone omstandigheden het hem wordt toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België;

2.2.1.2. Overwegende dat, vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, de verwerende partij moest nagaan of zijn aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare "buitengewone omstandigheden" werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden; dat de vreemdeling klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting moet blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat in zijn aanvraag verzoeker volgende elementen opgaf als reden waarom de aanvraag in België werd ingediend: enerzijds, het politieke klimaat en de administratieve chaos in Rwanda, en, anderzijds, dat een aanvraag in Rwanda verscheidene maanden in beslag zou nemen en de integratiepogingen in België zou tenietdoen; dat in de aanvraag tevens werd vermeld dat de asielprocedure van verzoeker nog hangende was;

2.2.1.3. Overwegende dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

"De redenen die werden aangehaald waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet (heeft) kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, kunnen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden. Het feit dat betrokkenen inspanningen geleverd hebben om zich te integreren, er zich geen problemen met betrekking tot de openbare orde of openbare veiligheid hebben voorgedaan en mijnheer een opleiding elektriciteit heeft gevolgd, is op zich niet uitzonderlijk.
Het aangehaalde politieke klimaat in hun land is van algemene aard en verhindert andere Rwandese onderdanen niet naar hun land terug te keren. De problemen die betrokkenen ervaren hebben in hun land, hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd op 10/02/2000 afgewezen door de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling door de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen (kennisgeving op 28/02/2000), genoemde problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 van de wet in België in te dienen.

Tevens wisten betrokkenen dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten.";

2.2.1.4. Overwegende dat verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet voldoet omdat de asielprocedure van verzoeker op het moment van de aanvraag nog niet afgelopen was en hij dus niet kon en mocht terugkeren naar Rwanda; dat uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt dat de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen pas op 28 februari 2000 aan verzoeker betekend werd; dat het vaststaat dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ingediend heeft op een moment dat zijn asielaanvraag nog niet definitief afgehandeld was, namelijk op 11 februari 2000; dat in zijn aanvraag van 11 februari 2000 dit punt echter slechts summier werd aangehaald; dat verzoeker zich vooral baseerde op het politieke klimaat en de administratieve wanorde in Rwanda om zijn aanvraag in België in te dienen; dat op dit punt voldoende wordt geantwoord in de bestreden beslissing; dat er wordt verwezen naar de afgewezen asielaanvraag om aan te tonen dat de eventuele problemen van verzoeker in zijn land van herkomst niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden; dat eventuele andere politieke problemen, buiten de administratieve wanorde, verzoeker niet heeft uiteengezet en daarop dan ook niet kon geantwoord worden; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.2. Overwegende dat de motieven waarop de bestreden beslissing gesteund is (en die hierboven worden weergegeven en besproken), pertinent en draagkrachtig en op afdoende wijze de beslissing kunnen schragen; dat de bestreden beslissing geen schending inhoudt van de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, noch van artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980; dat de affirmatie van verzoeker dat hij hier sinds juni 1998 ononderbroken verblijft geen afbreuk doet aan de pertinentie van de motivering; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.2.3. Overwegende dat dient gesteld dat de wet van 22 december 1999 een wet is die enkel een welbepaalde groep van vreemdelingen betreft, namelijk vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die daarnaast aan één van de vier criteria van artikel 2, tweede lid, van deze wet voldoen; dat tevens een uitdrukkelijke aanvraag moest ingediend worden; dat deze wet een éénmalige regularisatie-operatie betreft en geen permanent regularisatieproces is; dat in geen geval kan aanvaard worden dat ten opzichte van verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden is, nu hij binnen de daarvoor voorziene termijn geen aanvraag op basis van deze wet heeft ingediend en zich dus niet in de voorwaarden bevindt om een beroep te doen op deze wet; dat het derde middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling

inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig januari tweeduizend en vier, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	K. LIEVENS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. LIEVENS. **A. BEIRLAEN.**